SONČNA VRATA

Sončna vrata pripeljejo posameznika na pot ljubezni in modrosti. Kdor v sebi odkrije ta dva čudovita bisera lahko spozna skrivnost celotnega vesoljnega reda, od najmanjših zakonitosti, pa vse do prasvetlobe večnega ognja, kateri napaja vso neskončnost.

Onosmil Zlatobor

38. OBJAVA

4. decemer 2015

"SKRIVNOSTI ŽIVLJENJA"

DEČEK, MLADENIČ, MOŽ IN STAREC
ZIMA POMLAD, POLETJE IN JESEN
ŠTIRI DOBE STVERJENJA SVETOV IN ZEMELJ
DUHOVNO, DUŠINO, ANGELSKO IN BOŽJE ŽIVLJENJE

Tukaj imaš štiri besede iz človeškega življenja in besede, ki se nanašajo na življenje na zemlji in besede, ki se nanašajo na življenje stvarstva. Vse te besede so razdeljene v faze ali obdobja.
Prve označujejo štiri faze razvojne stopnje človeka ali faze njegovega življenja v povezavi z njegovim telesnim in duhovnim razvojem.
Kar bo tukaj rečeno o človeku, velja na svoj način tudi za narode, ki morajo v svoji duhovni vzgoji iti skozi ta štiri obdobja, kakor tudi za velika razdobja v vzgoji človeštva kot celote.
Da bi sistematično začeli z temi mnogimi pomeni in razlagami in tudi umno zaključili z eno, preden se obrnemo na drugo razlago, pokažemo njeno duhovno povezavo s predhodno, ter bomo v nadaljevanju prešli na tretjo. Torej, da bi vam bil dopuščen vstop v Mojo delavnico in končno bile pojasnjene naslednje štiri duhovno velike besede v svojem najvišjem pomenu tako, da bi lahko videli celoto v skladnem povzetku, bomo razdelili te velike besede, ki vam jih dajem, v nekaj delov, začenšči z naravno razlago prvih štirih besed. In tako, Moji ljubi otroci, pripravite se torej na to, kar bo tu vaš Oče spet lepega razvil za vas!

DEČEK, MLADENIČ, MOŽ IN STAREC

Tukaj imate pred vami stopnje razvoja človeškega bitja, kakor se razvija navzgor in navzdol, med življenjem na tej zemlji. V fizičnem smislu gre za dvig in spust na tej lestvici; duhovno pa naj bi šlo edino za dvig navzgor.
Deček ali otrok, rojen kot nebogljen, z dušo prežeto z sanjskim življenjem, ne ve ali ne prepoznava ničesar in se mora vse še naučiti, celo kako mora obleči svoje misli, ki se množijo z razvojem njegovega jaza v jezik, ta je na začetku pomanjkljiv, nato pa postane jasnejši in točnejši, in sicer tem bolj, kolikor bolj se razvijata telo in umska sposobnost.
Duh iskra iz Mene, miruje, zaprt v najbolj notranjem delu srca; tu in tam samo vzpodbudi dušo, da razvija svoje telo glede na določene zakone, da bi ga lahko uporabljal kot dobro orodje in bi to dušino

telo, ki se ravije iz pravilno zgrajenega telesa, vzel s seboj v onostranstvo v drugačno življenje, ko nekoč zemeljsko telo in ovoj duše za dušo ne bosta več uporabna in bo le-ta zahtevala drugega.
V dečku ali otroku vsa poželenja še spijo in se razkrivata kvečjemu trma in jeza. To sta prvi zajedalski rastlini, ki ovijeta svoje vitice okoli mladega drevesa življenja in se ga okleneta. Če ne pride do zgodnje pomoči, je celotno drevo ob svojo moč in njegov sok in energija se spremenita v tista od obeh plevelov, ki s tema lastnostima popolnoma pokvarita odraščajočega človeka. Kajti v tem primeru se mora, ker je suženj teh poželenj, odreči skoraj celotnemu duhovnemu napredovanju, ter s tem povzroči obilo težav samemu sebi in tudi drugim, ki prihajajo z njim v stik.
Trma in jeza sta dve izmed najmočnejših lastnosti satanskega značaja. Zaradi prve satan zavrača pot k Meni in zaradi druge lastnosti ne more dovoliti, da niti najmanjša sled ljubezni vstopi v njegovo srce, kar bi ga naredilo bolj voljnega namesto bolj svojeglavega.
Tako gre otroku, če ju neumno starši, namesto da bi se odločneje borili proti tema dvema lastnostima, pogosto podpirajo v prepričanju, da če ne bodo dali otroku, kar hoče, bodo ogrožali njegovo zdravje; ali pa postrežejo z lahkomiselnim izgovorom: »Otrok ne ve kaj potrebuje; ko bo zrastel bo postalo drugače.«
Bedasti starši! Da postalo bo drugače. Kar sedaj kot otrok izraža s solzami in nerazločnimi glasovi, se bo kasneje spremenilo v neprijazne in boleče besede proti vam, ter se potem, ko bo otrok odrasel in boste vi pojemali, lahko konča v fizičnih dejanjih, kjer boste želi, kar ste tako prijazno sejali, tako kot ste tudi zaslužili.
Otrok, ki se razvija postopoma kot rastlina in vedno bolj izteguje svoje roke od maminih prsi k širokemu svetu, da bi pograbil to, kar je najbolj oddaljeno, raste s svojim spoznanjem in s spoznanjem rastejo poželenja in s poželenji raste nebrzdano hrepenenje, da bi jih zadovoljil.
Ko tako doseže starost, ko mora biti to strujanje duhovnih, umskih in fizičnih nagonov, ki so kot med seboj pomešani, očiščeno, naraste potreba po učenju in šolanju in otrok mora pridobiti razumevanje o tem, kaj je dobro in kaj je slabo, kaj je dovoljeno in kaj je prepovedano, kaj je krepost in kaj je greh.
Med to fazo očiščevanja vseh mladostnih poželenj in želja, morajo starši in vzgojitelji storiti vse, da ustavijo in zajezijo mladostni prešerni tok želja, strasti in poželenj v strogo začrtano strugo, »da ne morejo iti preko meja bregov.«
Tukaj se začne duša učiti, namreč prvo resno besedo duhovnega človeka. To se odraža v brzdanju otrokovih poželenj, v moči, da postavi svojim željam namen in svojim pobudam in prišepetavanjem naproti pravičen Da ali Ne.
Medtem, ko najprej vodi šola in vzgled staršev, življenjska ladjica dečka vstopi v širše področje, jadra med igro in učenjem, poučevanjem in kaznovanjem v mladostno obdobje, z že bolj prebujenim duhom in dušo. Prihajajoč tako v stike s sovrstniki kakor tudi s tistimi, ki so višje od njega ali s starejšimi osebami, mlada duša čuti spodbudo, da vprašuje o stvareh, katere je kot otrok sprejemala neprostovoljno, in ne da bi jih prepoznavala po lastnem prepričanju za poduhovljanje svojega Bitja.
Z vstopom v višje življensko področje, ki je tudi še polno napačnih predstav, se pojavi vprašanje: " Toda zakaj to, zakaj ono?"
Glede na razsvetljenost se takrat gradi njegov notranji duhovni človek; nenazadnje se v mladeniču prebudi seksualni nagon, privlačiti ga začne ženski spol, do katerega je bil v šolskih letih brezbrižen in se mu je pogosto celo rogal.
Ta nagon, tako nevaren za razbrzdano naravo, je vseeno eden od najbolj zdravilnih, ker pogosto brzda najbolj surove strasti pokvarjenega otroka, in kar mati, oče in učitelji niso mogli doseči, doseže nezaveden pogled dekliškega očesa, poln ljubezni in notranje sreče, in ta s svojo duhovno

magnetizacijo doseže nekaj, kar je lahko razumljivo in se lahko nekoč v celoti razloži edino v nebesih, vendar tukaj na zemlji pušča na žalost le bled, začasen odmev.
S prihodom te točke preobrata v življenju mladeniča je storjen prvi korak k odraslosti; ljubezen ovenča mladeniča z rožami ter mu odpre nakakšna nebesa, katera še ne more v celoti razumeti in doumeti.
Ta ljubezen, ki je na začetku obrnjena samo k predmetu njegovega občudovanja, ga potem vodi k zavedanju moškega in o njegovih resnejših dolžnostih.
Na ta način se vihrav mladenič prelevi v bolj razsodnega odraslega, ko življenjske razmere postanejo bolj resne in moški ne živi več sam, temveč, ozirajoč se po življenjski družici, prestopi iz samskega življenja v družinskega. Tam mora celo še bolj brzdati svoje strasti, in resnejši pogled na svoje življenje ob prizadevanjih, da preživi samega sebe in svoje družinske člane, mu nalaga dolžnosti, o katerih kot deček ni imel nobene slutnje, kot mladenič nobene predstave, in katerih celoten pomen lahko razume samo sedaj, kot odrasel moški.
Kot razposajen svež gorski potok je deček skakal čez drn in strn. Ko pride na ravnino ima še vedno nekaj hitrosti, ki jo je pridobil v gorah, pri čemer veselo teče med bregovoma, prekritima z rožami, vendar vedno bolj in bolj izgubljajoč svojo hitrost in vedno bolj se razprostirajoč v ravnini, preide v odraslost.
Kot moški z novimi življenjskimi zahtevami novimi nalogami in novimi obveznostmi do družine sedaj stopi v razvojno stopnjo kjer se duhovno-duševni človek v njem, vedno bolj oblikovan v skladu z določenim zakonom, usmeri k temu, kar je dobro, namreč na poti k Meni, ali pa k nasprotnemu proč od Mene.
Tako tok njegovega življenja teče naprej v iskanju, v dvomih in iz tega v izgrajevanju svojega lastnega jaza, kjer mogoče vedno bolj in bolj umirjen, zmagoslavno izplava iz vseh borb in dvomov in nazadnje kakor tiha reka polzi proti starosti. Tam gibanje skoraj poneha in vsak mora dejansko, kakor hrček, živeti od kapitala, ki ga je nabral med življenskim poletjem. Kajti težko bi bilo temu kaj dodano in glede zemeljske poti življenja je bilo vse doživeto, njegove prevare, njegove radosti, in nenazadnje se požanje žetev izvedenih dejanj.
Tako stoji starec na robu svojega vidnega telesnega življenja, za njim je preteklost, ki se nikoli ne povrne, pred njim pa zamegljena prihodnost, med dvema svetovoma, vidnim in nevidnim, čakajoč na trenutek, ko se bo njegova življenska ura ustavila in se bo marljivo nihalo njegovega telesa, srce, ustavilo.
Srečen je tisti starec, ki si je končno, po velikih borbah in mnogih beganjih, vsaj toliko zagotovil, da je oblačilo njegove duše doseglo pravzor Moje podobe, čeprav le približno. Srečen je tisti, ki je, četudi šele pozno, pravilo prepoznal svoje poslanstvo na zemlji, svojega Boga in Gospoda in drugi svet. Takšen bo mirno pričakal trenutek slovesa, ko se oblačila menjajo; zapustil bo svet brez strahu in obžalovanja, kajti čeprav pozno, je našel svojega Stvarnika, svojega Očeta, ki ga bo tam, njegovemu še vedno mladostnemu srcu primerno, oblekel v novo, mladostno sveže oblačilo. Sedaj se Mi, ko postaja vedno lepši in bolj poduhovljen v stopnji popolosti, lahko čedalje bolj približuje, da bi bil vreden imena: » Božji otrok«.
Tukaj imate v nekaj obrisih pred seboj pot otroka, mladeniča, moža in starca.
Sedaj bomo videli analogijo ali podobnost med temi fazami življenja in letnimi časi vaše zemlje in kakor zima, pomlad, poletje in jesen na podoben način duhovno izražajo isto stvar, o čemer se boste v naslednjem poglavju podučili v še višjem smislu.

Gottfried Mayerhoffer: Skrivnosti Zivljenja (str. 43 - 47)